

tem. Nerozhodné jest, že od startu v městě Košicích až po toto místo učiněna byla snad zvláštní bezpečnostní opatření, jež v prováděcích předpisech pro vlastní závodní dráhu byla stanovena, neboť skutečnost ta nemůže nic změnit na správnosti úsudku odvolacího soudu, že sporná jízda auta žalobkyně nebyla jízdou závodní, nýbrž reprezentativní. Soud dovolací souhlasí i s výkladem, jež dal odvolací soud ustanovení § 4 čis. 2 dodatečných podmínek k pojišťovací smlouvě, neboť správnost výkladu toho plyne i z doslovu tohoto ustanovení, i z jeho povahy jako výjimky z ručební povinnosti žalované. Nesmí proto tato výjimka býti vykládána extensivně, jak činí dovolatelka. Kdyby mělo býti správným mínění dovolatelky, že toto vyjimečné ustanovení nemá se podle vůle stran vztahovati jen na přímé účastníky závodu, muselo by to v dotyčném ustanovení pojišťovací smlouvy býti výslovně uvedeno. Podle přirozeného smyslu slov jízdou při závodě nebo jízdou distanční, případně trainingem k ní (přípravou), může býti zajisté jen jízda přímých účastníků závodu, nikoli jen příležitostní jízda někoho jiného, kdo k závodu vůbec není přihlášen a jen na žádost pořadatelstva za účelem reprezentace jede po jízdni dráze v místech, kde podle výslovného ustanovení závodních podmínek vlastní závod ještě nezačal. O jízdě auta žalobkyně za mimořádných, nenormálních okolností nemůže dle skutkového stavu nižšími soudy zjištěného býti řeči.

Čís. 11265.

Ustanovení zákonů ze dne 14. června 1868, čis. 62 ř. zák. a ze dne 15. května 1885, čis. 77 ř. zák. o tom, že úroky z úroků mohou býti žádaný, byly-li výslovně smlouveny nebo, byly-li splatné úroky zažalovány, tyto od doručení žaloby, nebyla dosud zrušena ani změněna. Týkají se nejen úroků ze zápůjček, nýbrž i úroků z jiných kreditovaných pohledávek, najmě úroků z přejímací ceny za zabraný majetek.

(Rozh. ze dne 17. prosince 1931, Rv I 1626/30.)

Žalobce, majitel zabraného majetku uzavřel se Státním pozemkovým úřadem dohodu, jíž se Státní pozemkový úřad zavázal zaplatiti žalobci za převzaté pozemky přejímací cenu 3,379.574 Kč a zúrokovati ji ve smyslu § 29 a § 59 náhradového zákona ode dne 16. listopadu 1924 do zaplacení. Státní pozemkový úřad zaplatil dne 26. dubna 1928 přejímací cenu s 5% úrokem. Žalobou, o niž tu jde, domáhal se žalobce na československém státu zaplacení úroků z úroků, maje za to, že se Státní pozemkový úřad podle § 59 náhr. zák. zavázal platiti úroky pololetně pozadu, t. j. 16. května, 16. listopadu 1925, 16. května, 16. listopadu 1926 a 16. května a 16. listopadu 1927. O b a n i ž š í s o u d y žalobu zamítly, o d v o l a c í s o u d z těchto důvodů: Odvolací důvod nesprávného právního posouzení vidí žalobce v tom, že mu první soud nepřiznal žalobní nárok, ježto prý jde o úroky z úroků. Jest pravda, že i v dohodě ze dne 2. června 1925 o přejímací ceně, i v právoplatném rozvrhovém usnesení o této přejímací ceně ze dne 18. února 1928 je uvedeno, že se přejímací

cena zúročí ve smyslu §§ 29 a 59 náhr. zák. od 16. listopadu 1924 a že v rozvrhovém usnesení jest uvedeno, že se úroky platí pololetně pozadu. Ale, jak první soud již k tomu poukázal, splatností úroků nenastává ještě povinnost platiti úroky ze splatné úrokové částky. Jen u splatné jistiny běží ode dne splatnosti úroky z prodlení (§ 1333 obč. zák.), ale o nároku na úroky z úroků lze mluvit jen tam, kde zákon takový nárok uznává; jest tu dbáti předpisů zák. čís. 62/1868 ř. zák. v doslovu zákona čís. 77/1885 ř. zák. Podle těchto předpisů směji býti žádány úroky z úroků, byly-li výslovně smluveny, nebo byly-li splatné úroky zažalovány, u těchto od doručení žaloby. O žádný takový případ tu nejde, z citace §§ 29 a 59 náhr. zák. v dohodě ze dne 2. června 1925 a v rozvrhovém usnesení nelze dovozovati ujednání o placení úroků z úroků, neboť předpisy ty o nich nemluví a smluvené úroky od 16. listopadu 1924 byly bez žaloby zaplacený. Nejde ani o případ čl. 291 obch. zák., ano mezi stranami není obchodního spojení (vyjednání, vyplacení a zúročení přejímací ceny za nemovitosti není obchodem podle čl. 275 obch. zák.); kromě toho v souzeném případě byla vyplacena celá přejímací cena, takže není žádná položka zapsána do náhradové knihy podle § 59 a násl. náhr. zák. Předpisy zák. čís. 62/1868 a 77/1885 ř. zák. týkají se nejen úroků ze zá-půjček, nýbrž i jiných kreditovaných pohledávek (§ 1 cit. zák.); ona se měla přejímací cena zúročiti od 16. listopadu 1924, šlo o úroky podle cit. zák. a platí tu obmezení o požadování úroků. Třeba tedy nejde při přejímací ceně o zá-půjčku, jde přec o kreditovaný peníz a za kreditování byl placen zákonný úrok; úrok z úroků nebyl vyjedнан a není tudíž naň nároku.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Odvací soud případně dovodil (§ 503 č. 4 c. ř. s.) neoprávněnost zažalovaného nároku na zaplacení úroků z úroků, poukávav k tomu, že předpoklady, za nichž lze podle zákona ze dne 14. června 1868 čís. 62 ř. zák. a ze dne 15. května 1885 čís. 77 ř. zák. požadovati úroky z úroků, nejsou splněny a že ani podle jiných zákonných předpisů, na příklad podle čl. 291 obch. zák. žalobcův nárok není odůvodněn. Odkazuje se na důvody napadeného rozsudku. Ustanovení zákonů čís. 62/1868 a 77/1885 nebyla zrušena ani změněna a názor dovolatelů, že jich nelze použiti, ježto neodpovídají změněným poměrům, nemá opodstatnění. Odporují-li dovolatelé tomu, že jim úroky z úroků nepřísluší, ježto úroky nezažalovali, tvrzením, že o úroky žalovati nemohli, protože přejímací cena nebyla určena a výše úroků jim nebyla známa, jest uvést, že toto tvrzení neobstojí, neboť přejímací cena byla již dne 2. června 1925 v dohodě z téhož dne stanovena a co se týče výše úroků, když nebyla určena v dohodě, platila výše úroků zákonných (srovnej sb. n. s. čís. 6135, 7290).

Čís. 11266.

»Novým jméním« ve smyslu § 179 nesp. říz. jest i jmění účastníkům řízení známé, ale jimi zatajené. Bylo-li pozůstalostní jmění zatajeno